

tilbage, — har man anseet det for rigtigst, i nærværende Kapitels § 232 at optage en i det Væsentlige hermed stemmende Forordning.

Forinden Udkastet gaacr over til at give Regler angaaende Hæleri og anden Meddeeltighed i Tyveri, udtales det i § 233 ganske kort, at den, som gjør sig skyldig i Raan, bliver at ansee og straffe som Tyv. Skjøndt nemlig Fd. 11 April 1840 § 32 har udtalt, at den egentlige Raansforbrydelse for Fremtiden i alle Maader skulde behandles efter de Bestemmelser, som Forordningen indeholder for Tyveri, maa det dog erkjendes, at ialtfald det almindelige Begreb om Raan er et andet end det almindelige Begreb om Tyveri, hvortil Udkastet forsaavidt henholder sig, som det ikke giver nogen nærmere Definition paa, hvad der skal forstaaes ved Tyveri, og, idet Raansforbrydelsen som Følge heraf ikke i og for sig omfattes af de foregaaende Bestemmelser i Udkastet, maatte det altsaa være nødvendigt at give en særlig Regel om Raan. At denne bør gaac ud paa, at Raan, som bestemt i Fd. 11 April 1840 § 32 jfr. § 33, i alle Henseender skal stilles i Klasse med, behandles og straffes som Tyveri, turde ikke være tvivlsomt under den Forudsætning, hvorfra der naturligviis maa gaacs ud, nemlig at Begrebet Raan tages i den almindelige Betydning af en aadenlys Tilvendelse af fremmed Eiendom i vindesyg Hensigt uden Anvendelse af personlig Vold eller Trusler om saadan. Noget saadan Bestemmelse af Raansbegrebet har man imidlertid, ifølge den ved Udkastets Affattelse fulgte almindelige Grundfæstning, ligesaa lidt anseet det for rigtigst at optage i Loven, som man har troet at burde bestemme Begrebet Tyveri, men § 233 faaer dog sin Begrænsning ved den senere § 239, som angiver Betingelserne for, at den kvalificerede Straf for Røveri kan anvendes. Uagtet man i Henseende til Begrebet om Raan væsentlig har sluttet sig til Fd. 11 April 1840 §§ 32 og 33, og saaledes navnlig ogsaa er gaaet ud fra, at det maa betragtes som Raan, naar Noget snapper eller flaaer en Ting ud af en Andens Haand, har man dog troet, at de i den citerede § 33 — og forsaavidt ogsaa i den følgende § 34 angaaende Røveri — brugte Ord, der nærmere skulle betegne Forfælden imellem

Raan og Røveri, ikke just ere heldige. Som bemærket bør nemlig distinkt til Røveri henføres enhver Tilvendelse af fremmed Eiendom, der skeer ved Anvendelsen af personlig Vold eller Trusler om saadan, uden at der just har været Anledning til, som Fd. 1840 § 33 udtrykker det, at befrygte „egentlig Mishandling“. Det er derhos uden Tvivl ganske rigtigst, at den med Trusler om personlig Vold forbundne Demægtigelse af en Andens Eiendom kan tage sin røveriske Charakter, naar der ingen Anledning var til at antage, at Gjerningsmanden kunde eller vilde sætte sine Trusler i Værk, men paa den anden Side bør der dog ikke ubelukkende sees hen til, hvad Gjerningsmanden virkelig vilde have gjort, hvis han ikke havde faaet den af ham attraaede Ting, eller til hvad der objectivt betragtet var rimelig Anledning til at antage, men tillige til, hvad den Forurettede har antaget og hvad Gjerningsmanden har beregnet, at han skulde antage. Den rette Burdering af de fremførte Truslers Betydning hører saaledes til det Factiske, der i ethvert enkelt Tilfælde maa overlades til Domstolene (Nævningerne), som navnlig i paa kommende Tilfælde ville have at afgjøre, om Truslerne om Vold i Virkeligheden maae antages, i Overensstemmelse med Gjerningsmandens Hensigt, at have bestemt Eiermanden til at give Tingen fra sig, — hvad enten der saa var rimelig Anledning dertil eller ikke —, eller om Saadant ikke tør statuere.

Efter de udførlige Regler, der i Udkastets Kap. 5 ere givne om Straffen for Meddeeltighed i Forbrydelser, har man i Almindelighed anseet det baade for uødvendigt og urigtigt at optage særlige Bestemmelser angaaende Straffen for Meddeeltighed i de specielle Forbrydelser, undtagen hvor der af særegne Grunde maatte være Anledning til enten at modificere de af hine almindelige Regler flydende Resultater eller at fjerne Tvivl, som kunde opstaae med Hensyn til deres Anvendelse i de enkelte Tilfælde. Hvad nu Meddeeltighed i Tyveri angaaer, da turde der dels være Opfordring til noget nærmere at bestemme, hvorvidt den Virkning til Straffens Skærpelse, der særligt ved Tyvsforbrydelsen er tillagt Gjentagelsen, ogsaa skal komme til An-